

Sygn. akt: II C 251/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Kleeberg
Protokolant:	Stażysta Monika Misztal

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2018 roku w Rybniku, na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w R.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 4.989,60 zł (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 60/100);
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powódki J. K. na rzecz pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiego Szpitala (...) w R. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia:

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lipca 2018 roku

W pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 4 stycznia 2016 powódka J. K. wystąpiła przeciwko pozwanemu Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w R. z żądaniem zapłaty na jej rzecz kwoty 5.031,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Domagała się także zasądzenia na jej rzecz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu twierdziła, że pozwany zamówił u niej towar za który nie otrzymała zapłaty, dlatego też skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty. Wskazała, iż na kwotę dochodzoną w pozwie składają się następujące faktury:

- FS (...) na kwotę 712,80 zł z terminem płatności 24 października 2015 r. oraz kwotą 11,25 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 4 stycznia 2016 r.
- FS (...) na kwotę 1.069,20 zł z terminem płatności 6 listopada 2015 r. oraz kwotą 13,83 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 4 stycznia 2016 r.

- (...) na kwotę 3.207,60 zł z terminem płatności na dzień 11 grudnia 2015 r. oraz kwotą 16,87 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 4 stycznia 2016 r.

W dniu 11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Rybniku w sprawie II Nc 222/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego rozstrzygnięcia pozwany wniósł sprzeciw. Pozwany domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia oraz nie wykazanie przez powódkę daty wymagalności roszczenia na potrzeby obliczania odsetek.

W uzasadnieniu podniósł, iż spełnił świadczenie wynikające z załączonych do pozwu faktur w całości w dniu 11 marca 2016 r. Wskazał, iż zgodnie z paragrafem 4 umowy zawartej przez strony, której przedmiotem była dostawa cewników balonowych w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 14 marca 2016 r., termin płatności za dostarczony towar wynosił 60 dni, licząc od doręczenia do siedziby pozwanego faktury VAT. Zdaniem pozwanego powódka domagając się odsetek za opóźnienie (które to odsetki skapitalizowała) nie wykazała terminu początkowego ich naliczania tj. nie wykazała, kiedy doręczyła do siedziby pozwanego faktury VAT. W tej sytuacji roszczenie powoda o zasądzenie skapitalizowanych odsetek jest niezasadne i powinno podlegać oddaleniu.

Pismem procesowym przesłanym do tut. Sądu w dniu 6 kwietnia 2018 r. powódka cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 4.989,60 zł zapłaconej po dniu wytoczenia powództwa, wnosząc o zasądzenie kwoty 41,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także odsetek ustawowych od kwoty 4.989,60 zł od dnia 5 stycznia 2016 r. do dnia 11 marca 2016 r. wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W piśmie procesowym przesłanym do tut. Sądu w dniu 27 czerwca 2018 r. pozwany podkreślił, iż strony w zawartej umowie ustaliły termin płatności, dlatego też w jego ocenie nie ma znaczenia inny termin wpisany do faktury. Płatność miała nastąpić w sposób i terminie wskazanym w umowie i ten termin był dla pozwanego wiążący. Zdaniem pozwanego strona powodowa nie wykazała daty doręczenia prawidłowo pod względem formalnym i merytorycznym wystawionej faktury VAT, co świadczy o tym, że powódka nie wykazała, iż pozwany spełnił świadczenie z opóźnieniem. Powódka nie wykazała zatem zasadności i daty początkowej naliczania odsetek. Przede wszystkim nie wykazała, kiedy świadczenie stało się wymagalne.

Strony podtrzymały odrębne stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) w R. z siedzibą w R. – jako zamawiający - w dniu 15 czerwca 2015 r. zawarł z J. K. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w G. – jako wykonawcą - umowę nr (...) w wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego na dostawę specjalistycznych wyrobów medycznych dla Pracowni Hemodynamiki w zakresie pakietów przetargowego nr 7 na Cewniki balonowe do kwoty brutto 48.114,00 zł.

Umowa została zawarta na czas określony 9 miesięcy od 15.06.2015 r. do 14.03.2016 r. (§1 ust. 3). Zgodnie z §1 ust. 2 umowy jej strony postanowiły, że na warunkach objętych tą umową wykonawca zobowiązuje się dostarczyć do siedziby zamawiającego towar oraz przenieść na zamawiającego własność towaru z chwilą jego wydania, zaś zamawiający - pozwany zobowiązał się zapłacić umówioną cenę (wynagrodzenie) za pobrany towar.

W § 4 strony ustaliły, iż wykonawca za dostarczony niewadliwy przedmiot umowy wystawi fakturę VAT na podstawie cen jednostkowych wyszczególnionych w załączniku nr 1.1 do umowy. Faktura VAT zostanie wystawiona zgodnie z zamówieniem, o którym mowa w § 2 ust.1.

Ustęp 2 powołanego artykułu stanowi, iż termin płatności faktury VAT wystawionej zgodnie z ust. 1 wynosi 60 dni, licząc od dnia doręczenia prawidłowo (pod względem merytorycznym i formalnym) wystawionej faktury VAT do siedziby zamawiającego. Podstawą do zapłaty za dostarczony towar będzie prawidłowo wystawiona faktura VAT. Należność z faktury VAT płatna będzie przelewem na rachunek bankowy wykonawcy wskazany w umowie.

Dowód: uwierzytelniona kopia umowy nr (...) wraz z formularzem cenowym – (k. 49-53).

W dniu 25 sierpnia 2015 r. powódka wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 712,80 zł z terminem płatności 24 października 2015 r.

W dniu 7 września 2015 r. powódka wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 1.069,20 zł z terminem płatności 6 listopada 2015 r.

W dniu 12 października 2015 r. powódka wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 3.207,60 zł z terminem płatności na dzień 11 grudnia 2015 r.

Dowód: faktury VAT (k. 10-12).

Pismem z dnia 23 grudnia 2015 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty.

Dowód: wezwanie z dnia 23 grudnia 2015 r. (k. 13).

W dniu 11 marca 2016 r. pozwany dokonał na rzecz powódki przelewu na kwotę 19.423,80.

Dowód: wydruk z konta wraz z wyszczególnieniem faktur podlegających zapłacie (k.46- 48).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności jak i wiarygodności, a co istotne - nie były kwestionowane przez żadną ze stron, jak również na podstawie twierdzeń strony powodowej, nie negowanych przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powódka w toku niniejszego procesu cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, co do kwoty wynikającej z faktur, tj. 4.989,60 zł. Cofnięcie to nastąpiło przed pierwszą rozprawą, zatem stosownie do art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Sąd uznał cofnięcie pozwu przez powódkę za dopuszczalne albowiem nie było ono sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało też do obejścia prawa. Było wynikiem zapłaty przez pozwanego kwot wynikających z faktur. W zakresie zatem, w jakim powódka cofnęła pozew Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

Powództwo w części nie objętej cofnięciem nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z treści z art. 481§ 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie natomiast z przepisem w art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłuższej sumy.

Strony w tej sprawie zgodne były, iż współpracowały ze sobą na podstawie umowy zawartej w dniu 15 czerwca 2015 r. na dostawę cewników balonowych. Poza sporem pozostawała również wysokość roszczenia przysługującego powódce

względem pozwanego, co do należności głównej wynikającej z faktur. Sporną kwestią okazała się prawidłowość obciążenia pozwanego należnością wynikającą z faktur jak również termin wymagalności tej należności.

Zgodnie z ogólną zasadną rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia, iż strony łączyła umowa, że przysługuje jej wymagalna wierzytelność, a następnie - że pozwany opóźnił się z zapłatą tej należności. Na pozwanym natomiast spoczywał ciężar wykazania, iż pozwany zapłacił całość dochodzonego roszczenia lub na innej podstawie uzyskał zwolnienie z obowiązku pokrycia skutków opóźnienia.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka złożyła je przedwcześnie. Strony w zawartej umowie ustaliły, iż termin płatności wynosi 60 dni, licząc od dnia doręczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT do siedziby zamawiającego. Jak słusznie wskazała to strona pozwana powódka nie wykazała prawidłowej daty doręczenia faktur. Nie wykazała tym samym, że pozwany uchybił terminowi w zapłacie świadczenia ani też daty początkowej naliczania odsetek i wymagalności świadczenia.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd uznał powódkę za stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 2.400,00 zł (§ 2 pkt. 4 w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

SSR Michał Kleeberg